

Дошел бе края. Час последен
настъпваше. С последна мощ
раненото чело напипа
Апостолът. Навънка'нощ
във своите прегръдки ледни
сковала беше всеки друм.
Спокойствие цареше в мрака.
Не чуваше се глас, ни шум.

Присъдата бе съобщена.
— На смърт! Бесилю! Нов герой
нареждаше се в пантеона
на мъчениците безброй.
О, не! Смъртта не ще уплаши
духа на смелия войник.
До сетния си час ще гледа
смъртта в ехидния ѝ лик.

Нима бе нужно да отmine
с молба горчивия си дял?
В смъртта борецът оживява
да види туй що е мечтал.
Смъртта не ще успей да сложи
на делото народно край.
След всеки удар по-могъщо
и светло слънцето сияй.